

eller i al Fald faa de den kun enkelte Gange om Ugen.

Sypigen skal nemlig være net klædt, det er blevet hendes Natur.

Hvorledes skulde ogsaa hun, der stadig pynter andre og udfinder det smukkeste og klædeligste for andre Kvinder, hvorledes skulde hun, som jo selv er ung, undgaa at føle Lyst til selv at prøve disse fortryllende Dragter, drømme, at hun er den fornemme Dame, og lade Spejlet fortælle, at hun i Grunden selv er nydelig. Om det er det stillesiddende Liv, der fører det med sig, eller hendes Syslen med de elegante Dragter i de fattige Omgivelser, ved jeg ikke, vist er det, ingen drømmer om Prinsen og det halve Kongerige, som den lille Sypige.

Det er muligt, det er hendes fixe, sirlige Dragt eller det er de smukke Bevægelser, hun har afluret de fine Damer, at ogsaa hun, naar hun færdes paa Gader og paa Promenader, møder de unge Herrers forelskede Blikke.

Hendes Ydre skuffer dem, og hun bringes til at fantasere og fortrylles ved deres hensynsfulde Nærmelse, men opdage de først, at hun kun er en lille, fattig Sypige uden Forældre og Hjem, saa vise de fine Herrer ofte en anden Taktik, der tidt for hende ender med et sørgeligt Drama.

Gifter hun sig senere med en fattig Haandværkssvend, hvor det som hans Hustru gælder om at være økonomisk, og hvor der stilles Krav til strængt, husligt Arbejde, da bliver hun kun en daarlig Kone, thi hendes Legemskræfter er gaaet bort ved overanstrengende Nattearbejde og Mangel paa kraftig Mad.

Men hvorfor vil Sypigen ikke sit eget Vel?

Er hun ikke et Menneske, der udfylder en agtværdig Plads i Samfundet?

Hvorfor vil hun ikke sikre sig en Løn for sit Arbejde, der gør hende det muligt at faa tilstrækkelig Mad hver Dag, at hun kan bevare sin Sundhed? Og hvorfor vil Samfundet ikke se, at det er større Økonomi at denne talrige Klasse af Mennesker havde en Arbejdstid saa fornuftig, at de ikke blot kunde arbejde i ti Aar for saa Resten af deres Tid at ligge Samfundet til Byrde, men føre en normal Tilværelse?

Dog, Reformer maa altid komme fra de paagældende selv, *Sypigerne maa frem*, det kan ikke nytte længere at sidde ene paa sit lille Kammer og græde over sit kummerfulde Liv, eller sidde paa de store Systuer og spøge med sin egen Ulykke. Sypigerne maa samle sig og træde ud i Virkelighedslivet, samle sig med deres Meningsfæller og skaffe sig selv deres *Menneskerettigheder*.

Men Sypigen drømmer, og hun vil drømme, det er hendes Fristelse, siddende 14—18 Timer trofast

drømmende om et lyst Liv med Komfort og Hygge, indtil hun vaagner i Sygdom og Nød med Tabet af sine runde, røde Kinder, med et svækket Syn og som det værste af alt, en dyb Melankoli.

Sypigen maa med i Kvindebevægelsen, ingen Stand af Kvinder er saa talrig i Hovedstaden som de, ingen vil kunne udrette saa meget som de, om de samlede sig og stillede de berettigede Fordringer til Forkortelse af Arbejdstid, til højere Løn og en mere menneskeværdig Behandling. Deltagelse i Kvindebevægelsens Arbejde vil give dem en bedre Erstatning med Sundhed og Glæde end de blege Drømmier. —

Dog, for mange alvorlige Kvinder iblandt Syerskerne er det gaaet op, at som det er, kan det ikke blive, de skamme sig over, at deres Arbejde, som skulde være dem til Velsignelse, bliver dem til en Forbandelse, de skamme sig endnu mere over, at de intet gør for at komme ud af denne Tilstand, og flere energiske Kvinder af Syerskerne selv har derfor bedt »Kvindelig Fremskridtsforening« (hvis Formaal det er at vække og vedligeholde Interessen for sociale Spørgsmaal), om ikke denne Forening vilde sammenkalde til offentlig Møde for Syersker, at alle de Sypiger, som har Alvor nok til at tænke over deres Kaar, at de kunde samles, og at man saa i Samraad med hinanden kunde udfinde Midler til Forbedring af deres Kaar.

Dette Møde vil saa finde Sted den første Mandag i November paa Østergade 15, Aften Kl. 8, hvortil altsaa enhver Sypige har Adgang, og enhver anden, der interessere sig for denne Sag.

Mere fra Paris

Den fra Kvindesagkongressen her i Fjor bekendte Erk. *Alli Trygg* fra Finland, der ved sit livlige Foredrag og kvikke Væsen tiltrak sig almindelig Opmærksomhed, har i det af hende i Helsingfors udgivne Maanedssblad: »Hemmet og Samhället« givet en interessant Skildring af Kongressen i Paris, der ogsaa for danske Læsere har Interesse, da hun drager en Paralel imellem de i de sidste to Aar stedfundne Kvindesagkongresser i Washington, København og Paris.

Følgende Uddrag fremsættes i Oversættelse:

Der findes en hel Del Folk, som i Grunden ringeagter Møder og Sammenkomster, og mener, at disse udretter meget lidt eller intet. Hvorledes det nu end forholder sig med denne Paastand, et er dog sikkert, og det er: at har engang en Sag formaaet at give Anledning til saadanne Møder som de tre, der har fundet Sted i Amerika, Danmark og Frankrig, i de to sidste Aar for Kvindesagen, saa kan man forstaa, at